

[Glistrup]

Så er der altså en principiel uenighed vedrørende problemerne om udlån til forbrug. Det, vi til syvende og sidst sidder her for, er at give den danske befolkning mulighed for så stort et forbrug som muligt; det er det, som er målet med den økonomiske politik. Det tror jeg vore to partier kan være fuldstændig enige om, og derfor er det ikke i sig selv godt at begrænse forbrugsmulighederne. Når forbrugsmulighederne bliver gode, kan produktionen klare sig, og så bliver der den lyst til at investere, som ministeren savnede.

Hr. Fogh Rasmussen havde fundet fire steder, hvor han syntes, at bemærkningerne var pjattede. De to klarede han at gøre pjattede ved kun at citere halvdelen af en hel sætning, og de to sidste de lød da særdeles fornuftige.

Hr. Kjelgaard ville ikke erkende, at de konservative fuldstændig har været et ekko af socialdemokratiet i den økonomiske politik og er baggrunden for, at socialdemokratiet har kunnet ødelægge Danmark. Så blev der anført, at vi har alt for store offentlige udgifter. Ja men hvad har de konservative gjort? År efter år har de stemt for de alt for store offentlige udgifter, og så kommer de med sådan noget pjat, småting, der ikke gavner noget som helst, som de konservatives spareforslag f. eks., vi skal behandle i næste uge. De konservative går jo selv ind for de store offentlige udgifter i handling. Jeg ved godt, at man i forsamlingshusene til søndagsbrug taler, som hr. Kjelgaard gjorde her, men man stemmer jo for de alt, alt for store offentlige udgifter.

Så sagde hr. Kjelgaard, at opsparingen er for lille. Ja men når man i den grad har drevet inflationspolitik, som de konservative har gjort igennem alle disse år, hvor man har støttet disse kæmpeunderskud på finansloven, så bliver opsparingen selvfølgelig for lille. Hvordan i alverden skulle man tilskynde nogen til at opspare, når man fører socialdemokratisk politik, som de konservative gør? Der var absolut ikke noget uholdbart i det, jeg sagde. Derfor er det helt logisk, at hr. Kjelgaard og hans parti også støtter den socialdemokratiske regering i dens kamp for at bevare de restriktioner, vi taler om her.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg tror, at de to ordføreres gentagne bekendelser til de Adam Smithske og Henry Georgeske teorier – det blev jo altså bekræftet nu i anden omgang, at man bekender sig til dem fra begge partierne – er forklaringen på, at det i mange tilfælde er temmelig svært overhovedet at tale med hinanden om nutidige økonomiske problemer, for dengang de herrer stillede teorierne op, så samfundet vitterlig temmelig anderledes ud. Dette med at efterspørgsel og udbud skal kunne forklare og løse alle problemer, er for længst ophørt, fordi vi har fået disse meget store tekniske koncentrationer og dermed også økonomiske koncentrationer. Hr. Glistrup ved formentlig, at Adam Smith, som han hylder, opstillede sine teorier både på nogle gamle forudsætninger, der delvis eksisterede dengang, og på antagelserne af, at der var mange små enheder; men vi lever altså i en verden, hvor der er nogle vældige koncentrationer, og hvor man har opbygget nogle vældige kreditinstitutioner, som også har koncentrationstendenser, og som gør, at man ikke kan lade efterspørgsel og udbud ordne tingene.

Men hvis vi bevæger os så langt fra hinanden i den almene tankegang, som det her er tilfældet, er det klart, det også er svært at nå frem til enighed om, hvorvidt man skal begrænse forbrugskrediten eller erhvervskrediten. Hr. Glistrup udtaler sig igen principielt og siger, at endemålet med det hele er, at forbruget skal op. Ja vel, men i en periode som den nuværende, hvor vi har disse valutaproblemer og betalingsbalanceproblemer, er det altså ikke muligt at tillade det offentlige og private forbrug at gå op i øjeblikket. Det er derimod nødvendigt at bruge en større del af produktionskræfterne til at fremstille varer, der eksporteres og investeres herhjemme eller forbruges og investeres i udlandet.

(Kort bemærkning):

Kjelgaard (KF):

Jeg vil kun sige til hr. Glistrup, at det konservative folkeparti altid har været og altid vil være et ansvarligt parti. Derfor føler vi os forpligtede til at bidrage til løsning af de store problemer, vi står med. Men vi er realistiske, hr. Glistrup: det tager tid, vi kan ikke ændre udviklingen fra dag til dag, men vi vil gøre, hvad vi kan for at påvirke udviklingen